

а останалитѣ войници извършваха домакинска работа или учение.

Суровата зима бѣше въ своя разгаръ. Орѣделиятъ отъ холерата, боеветѣ и труднитѣ походи полкъ се съвземаше. Войниците си отпочинаха, почистиха облѣклото си и следъ като получиха първитѣ известия отъ домоветѣ си, забравиха миналитѣ страдания.

Една нова струя отъ веселие и безгрижностъ обзе хората. Цигуларитѣ засвириха, писнаха гайди, екнаха волни гласове и мълчаливиятъ градъ забрави огненитѣ призрази, които се носеха преди три месеци, всрѣдъ грѣмотевицитѣ на голѣмиятъ бой.

Така, ту весело, ту тѣжно, единъ по единъ, си отиваха студенитѣ зимни дни и дългитѣ вѣтровити нощи.

Колко приказки сѣ биле разправяни около разпаленитѣ огньове, колко вино се е изпило презъ тѣзи безмятежни дни!

Началото на мартъ завари полка въ гр. Баба-Ески. Тукъ, на 10 мартъ, съ бърза телеграма отъ началника на источния секторъ на Одринската обсада, се изискваше отъ командира на 1-а бригада на 3 дивизия да трѣгне съ бригадата си още на другия день и я съсрѣдоточи при с. Хавса, около Одринъ.

На всички по лицата се четѣше, че се касае за атаката на Одринъ, а тогава, това означаваше изваждането на единствения трѣнъ, който пречеше за сключването на миръ.

Бодро и самоувѣрено трѣгнаха Сливенци къмъ Одринската твърдиня.

На 12 Мартъ, въ 9 часа, разположенъ източно отъ с. Хавса, полка получи заповѣдъ да настѣпи по шосето за къмъ Одринъ и незабелезано отъ погледитѣ на противника, да извърши съсрѣдоточението си задъ височината 589, на северъ отъ сѣщото шосе.

Ротитѣ се приготвиха за бой и трѣгнаха къмъ своята цель.

Къмъ 1 часа следъ пладне, когато частъ на полка бѣше вече стигнала отбелезания въ гореказаната заповѣдъ пунктъ, получи се ново нареждане отъ бригадата, споредъ което, незабелезано отъ наблюдението на противника, да се настѣпи къмъ „Мезаръ-Тепе“.

На малки колони, дружинитѣ изпълниха задачата и къмъ 5 часа следъ пладне полка бѣше събранъ въ долината на „Кумъ-дере“, въ участъка между пѣтищата с. *Скендеркѡй* — *Демиръ-капу*, *Скендеркѡй* — *Мезаръ-тепе*.

Студената зимна нощъ на 12 срещу 13 мартъ, когато се реши участъта на най-силната турска крепостъ, настѣпи. Отдалече и отъ близо се чуваха топовнитѣ гърмежи. Луната бавно и величествено се подаде иззадъ хълмистия хоризонтъ.

Родопци и Загорци вече се надигаха къмъ фортоветѣ „Айджи-Йолу“ и „Лйвазъ-баба“. Почваше една отъ най-слав-